

KARHUNKIERROS

Helsingin yliopiston Satakuntalainen Osakunta

2/20

SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN
TIEDOTUSLEHTI

Julkaisupäivä:
16.06.2020

Julkaisija:
Satakuntalainen Osakunta Lapinrinne 1
A8, 00180 Helsinki

Kannen kuva:
Eero Kemppinen

Painos:
60 kpl

Paino:
Painosalama OY

Petustettu vuonna 1963

Karhunkierros nauttii HYYn
järjestölehtitukea

ISSN-L-1239-1913
ISSN 1239-1913 (Painettu)
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti)

Päätoimittaja
Eero Kemppinen

Kirjoittajat
Caelum Davies
Jan-Erik Engren
Timo Häivälä
Eero Kemppinen
Daniel Lammi
Heidi Storberg
Ilkka Terho
Elias Tomperi

SISÄLTÖ

PÄÄKIRJOITUS <i>Eero Kemppinen</i>	s.3
Q-KULMA <i>Timo Häivälä</i>	s.4
HPJ:N PALSTA <i>Jan-Erik Engren</i>	s.6
ISOJEN ASIOIDEN ÄÄRELLÄ <i>Ilkka Terho</i>	s.8
KÖYHÄ RITARI <i>Heidi Storberg</i>	s.11
MIELETÖN RUNO LÄHIOIMAISILLE <i>Runo</i>	s.16
HARPPASIN JO KUILUN YLI <i>Eero Kemppinen</i>	s.18
PÄIVÄT KUIN HIEKANJYVÄT <i>Heidi Storberg</i>	s.20
OSAKUNTAFUKSIN VAPPU PUHE <i>Elias Tomperi</i>	s.24
WORRY AND UNCERTAINTY <i>Daniel Lammi</i>	s.26
VITTU! KYLLÄ LADS, BINGO-POLIISI ON TÄÄLLÄ <i>Caelum Davies</i>	s.28

KORONA JA YKSINÄISYYS, KOKEMUS JA TYYLITAJU

Kenenkään ei tarvitse lukea yhtään tällaista tekstiä huomatakseen, että elämme poikkeuksellisia aikoja, uutta normia, yhteiskunnan murrosta, välitilaa, valmiuslain aikaa – mitä näitä nyt on. Tärkeämpi kysymys on se mitä tunnet kuullessasi näitä sanoja. Turruttavatko ne, ahdistavatko ne.

Takerrumme jatkuvasti toisiimme ja yhteisön virtaan, joka antaa meille rytmin – jonkin minkä mukana voi valua. Nyt sitä ei ollut. Nyt ei ole tapahtumia, ei opiskelijayhteisöä tai humalaisia iltoja; helppoja iltoja. Kaikki on vähän tauolla ja tilalla on epävarmuutta, joka on jatkunut niin pitkää, että kaikki ovat enemmän tai vähemmän siihen turtuneet.

Yksin oleminen voi olla mahdollisuus. Se voi olla tauko pysähtyä ja tarkastella itseään. Kokea ja elää itsenäisesti, eikä muiden saneleman tahdin mukaan. Itsensä kohtaaminen ei ole helppoa eikä ehkä edes suositeltavaa. Nyt meillä on kuitenkin mahdollisuus jossain määrin määritellä arvojamme, tavoitteitamme, asenteitamme uusiksi. Miettiä. Jos siitä hakisi uutta rytmiä.

Tämä lehti on koottu erilaisista kirjoituksista, ajatuksista ja äänistä viihdyttämään sinua arkeen. Decameronessa joukko aatelisia pakenee ruttoa Firenzen maaseudulle. He kertovat toisilleen tarinoita kuluttaakseen aikaansa – yksi varhaisimmista kehyskertomuksista. Tarinat ovat satiireja turhamaisuudesta ja yhteiskunnasta; teräviä ja sivaltavia. Samalla tavalla nyt osa meistä on siirtynyt maakuntaan, joko kesälomalle tai korona pakoon. Kaikki enemmän tai vähemmän eristävät itseänsä ja arjen täyttää jatkuva korona -uutisointi. Olisiko tässä siis mahdollisuus meidän viihdyttäätoisiamme kuin aateliset Bocca-sion tarinoissa.

Ohjeistin kirjoittajia kirjoittamaan omalla äänellään ja kokeilemaan jotain heidän kirjoitus-

rutiinistansa poikkeavaa. Osa tarttui haasteeseen. Osalle se oli niin haastavaa, että he joutuivat viime metreillä vedota opiskelukiireeseen, muuttamiseen tai muuhun turhuuteen päästäkseen velvollisuudestaan kirjoittaa jotain luovaa ja kaunista (roistot!). Kirjoittaminen ja sen vaatima pysähtyminen osoittautuikin hankalaksi omalla kohdallanikin. En siis yritä edes leikkiä jeesusta asiassa; luova kirjoittaminen on todella hankalaa. Se vaatii silmää sekä harjoittelua. Herkkyyttä sanoille.

Valkoinen paperi on kaikille haaste ja pelkäämme tekotaiteellisuutta niin paljon, että se lamauttaa. Lähiaikoina olen kuitenkin päätenyt tulokseen, että mikään ei lopulta ole alkuperäistä. Kaikki on ajatusten ja tunteiden yhdistelemistä. Jokaista teosta arvioidaan aikaisempien kautta. Tämä tekstikin on olemassa olevien sanojen yhdistämistä. Se miten sitä tulee yhdistäneeksi sanoja, tunteita, kuvia, säveliä on se "uniikki". Taiteellisuuden määrittää oma makusi ja repertuaarisi, josta voit hakea yhdisteltäviä teemoja. Samoin asian näki T.S. Elliot, joka sanoi, että uutta kirjallisuutta on vain määriteltävissä suhteessaan jo olemassa olevaan traditioon. Tällöin mikään uusi teksti ei ole alkuperäinen sanan romanttisessa tulkintasisällössä.

Tällaisen kehyskertomuksen saattelemana johdathan sinut, lukija hyvä, nyt osakuntalaistemme teksteihin.

EERO KEMPPINEN
Päätoimittaja

Q-KULMA

Koronakevät on asettanut aivan uudenlaisia haasteita opiskelijajärjestöille. Harva olisi uskonut viime vuoden huhtikuussa, että vuoden 2020 Mantan lakitus olisi virtuaalinen performanssi, jota seurattaisiin kotisohvalta. Tai että Ullalinnanmäelle vappupäivän aamuna kokoontuneet olisi voinut monin paikoin laskea yhden käden sormilla. Osakunnallakin vappu keräsi ihmiset kokoon perinteisten ohjelmanumeroiden merkeissä, vaikka kaikki tapahtuikin etäyhteyksien avulla. Ensimmäistä opiskelijavappuaan viettävälle voi onneksi sanoa, että seuraavaa "tavallista" vappua tullaan viettämään varmasti kahta kauheammin (näin ylioppilaita valvovan kannalta).

Fyysisten kohtaamisten ja tapahtumien puuttuessa osakuntalaiset ovat aktivoituneet sosiaalisen median puolella, josta onkin tullut pääasiallinen yhteisöllisyyden muoto. Somessakin on näkynyt osakuntalaisten monipuolinen osaaminen ja lukuisat kiinnostusten kohteet: kulttuurista urheiluun ja viherkasveista historiaan. Omalta osaltani olin toteuttamassa pientä kertomusta, joka esitteli osakuntaa 1900-luvun alussa piinannutta tartuntatautia tuberkuloosia ja sen vaikutuksia osakuntalaisten elämään. Onneksemme Suomi on kehittynyt valtavasti 110 vuodessa, eikä osakunnan tarvitse kerätä omaa rahoitusta, jolla rakennettaisiin satakuntalaisille koronasairaala. Toisaalta samoja kaikuja on siinä, että osakunta on kääntynyt maakunnan suuntaan, kun sakuntahuoneisto Viisin remontille etsitään lisärahoitusta.

Tuleva kesä tulee myös olemaan monille hyvin erilainen: suuret kesätapahtumat on peruttu, ulkomaanmatkoille tuskin voi lähteä ja kesätyötilanne on vähintäänkin haastava. Maakunnassa Pori Jazzin ja SuomiAreenan katoaminen kesän kalenterista jättävät suuren aukon paitsi henkisesti niin myös taloudellisesti. Tilanteessa on tiettyä symbolismia, että "Mr. Pori Jazz" Jyrki Kangas ei ole näkemässä, kun festivaali jää järjestämättä ensimmäistä kertaa vuoden 1966 jälkeen. Ajatus Jazzien järjestämisestä syntyi aikanaan Satakuntatalolla, joten ehkä kesällä talolla nähdään pienimutoiset varjo-Jazzit? Luonnollisesti myös Satakunnan Kansansoudun siirtyminen ensi vuoteen harmittaa. Mahdollisuuksien mukaan olisi hienoa kuitenkin toteuttaa kesäretki Poriin ja muita pienimuotoisia tapahtumia - viranomaisten suositukset huomioiden tietysti.

Monille syksyllä opintonsa aloittaville tämä kevät on ollut varmasti erityisen rankka: tiivistähtiset ylioppilaskirjoitukset ja siirtyneet ylioppilasjuhlrat sekä korkeakoulujen muuttuneet valintaperusteet ovat varmasti tuoneet lisää ajateltavaa muutenkin stressaavaan tilanteeseen. Toivottavasti saamme kuitenkin Satakunnasta myös ensi syksynä uusia opiskelijoita pääkaupunkiseudun korkeakouluihin, osakunnalla heidät otetaan tietysti ilomielin vastaan.

Ennen syksyn rientoja toivotan kaikille kuitenkin viihtyisää kesää!

“

Ensimmäistä opiskelijavappuaan viettävälle voi onneksi sanoa, että seuraavaa "tavallista" vappua tullaan viettämään varmasti kahta kauheammin (näin ylioppilaita valvovan kannalta)

TIMO HÄIVÄLÄ
Kuraattori

KUVAT: Osakunnan galleria

Tragediaa vai Satiiria

KAUNOKIRJALLISET KERONNAN MALLIT HISTORIAN TUTKIMUKSESSA

Historiantutkimus ja kaunokirjallisuus eivät tietystä näkökulmasta katsottuna ole kovinkaan kaukana toisistaan. Tieteellisen historiantutkimuksen löydökset esitellään kerronnallisissa muodoissa, jotka mukailevat perinteisestä kaunokirjallisuudesta kumpuavia perusmalleja. Tutkimuksen, kuten tarinankin, halutaan noudattelevan kerronnallista kaarta eli siinä on vähintäänkin oltava alkukohta, huippukohta ja jonkinlaisen sulkeuman tarjoava loppu. Tutkija siis tavallaan nostelee menneisyyden sotkuisesta lankakerästä omaa tutkimusaihettaan valottavat langanpätkät, etsii sieltä kuuluisan punaisen langan, järjestää kaikki kerrontamallin vaatimaan järjestykseen ja solmii ne vielä lopulta kiinnikin.

Yhdysvaltalainen historioitsija Hayden White on analysoinut historiantutkimuksen kerronnallista luonnetta kirjallisuusanalyysin keinoin, ja havainnut neljä erilaista historiallisen tiedon esitystapaa: komedian, tragedian, romanssin ja satiirin. Komediallisessa esityksessä historia esitetään vastakkaiden voimien kamppailuna, joka kuitenkin päättyy lopulta sovintoon (esimerkkitaupaukseksi sopinee Saksan keisarikunnan muodostuminen vuonna 1871). Tragediaa mukaileva historiantutkimus puolestaan kuvaa menneisyyttä kehityksenä kohti kasvavaa vastakkainasettelua, joka lopulta johtaa sankarin tuhoon ja sitä kautta opetukseen meille jälkipolville (vaikkapa

Napoleonin elämän voisi esittää tällaisessa tulkintakehikossa). Romanssin linjaa noudatteleva tutkimus esittää historiaa vapautumisena ja hyvän voittona pahasta (jos tarkastelee asiaa ruotsalaisten näkökulmasta, voinee Kustaa Vaasan valtaannousua ja Kalmarin unionin romahdusta tulkita tässä kontekstissa). Satiirissa puolestaan historiaa tulkitaan jatkuvana toistona, jossa ihmiset ovat ainoastaan julman kohtalon avuttomia leikkikaluja (esimerkiksi 30-vuotinen sota Saksassa vaihtelevine sotaonnineen ja ryöstelyineen on mahdollista esittää tästä näkökulmasta). White ei tietystikään tarkoittanut, että historiantutkijat välttämättä tietoisesti noudattelisivat näitä

erilaisia kerronnan malleja. Tietynlaiset kertomuksen kehikot ovat kuitenkin niin syvälle sisäänrakennettuja kulttuuriimme, että pyrimme noudattelemaan näitä kehikkoja enemmän tai vähemmän tiedostamattamme.

Onko tällainen perinteisen kirjallisuuden mukaisten mallien noudattaminen sitten hyvä vai huono asia? Kriitikki pohjautuu vahvasti kysymykseen todellisen menneisyyden kaoottisesta luonteesta ja historiantutkimuksen kyvystä kuvata sitä realistisesti. Jos historiaa esittää kerronnallisina kokonaisuuksina selkeine alkuine ja loppuineen, on tällainen rakenne varsin keinotekoinen. Historiallinen todellisuus ei sisältänyt ilmiselviä alkuja tai loppuja tahikka selkeitä kokonaisuuksiakaan. Tällaisten rakenteiden muodostaminen on aina äärimmäisen tulkinnanvaraista ja perustuu tutkijan tietoisille tai tiedostamattomille valinnoille, joista osaa ohjailee tavoite selkeästä kerronnallisesta kokonaisuudesta. Toisin sanoen, kerronnallisen muodon tavoittelemisen muokkaa

tutkimustuloksiamme ja siten tulkintojamme menneisyydestä.

Mitkä sitten ovat vaihtoehtomme? Kerronnallisuuden rautahäkistä irtautuminen on ilmiselvästi vaikeaa. Hahmotamme, ja olemme likimain aina hahmottaneet, ympäröivää todellisuuttamme juurikin erilaisten kertomusten ja tarinoiden kautta, sillä pidämme niitä merkityksellisinä. Perinteisistä kerronnan malleista laistaminen johtaakin useimmiten ihmetteleviin valituksiin sekavuudesta tai punaisen langan puuttumisesta. Onko sekään kuitenkaan toivottavaa, että todella ryhdymme esittämään menneisyyttä sellaisena kaaoksena kuin sen aikalaiset kokivat? Missä formaatissa se edes olisi järkevästi mahdollista?

Voinee olla, että kaunokirjallisuudesta periytyvä kerronnan tapa on yksi niistä keinotekoisista mutta tarpeellisista rakenteista, joita tarvitsemme menneisyyden ymmärtämiseen. Historiantutkijan tehtävänä on rakentaa nämä esitykset niin, että julkaistavaan tutkimukseen päätyvät langat on valittu huolella ja pois jätetyt pätkät ovat perustellusti ja harkiten jääneet syrjään.

JAN-ERIK ENGREN
Hallituksen puheenjohtaja

“*Historiallinen todellisuus ei sisältänyt ilmiselviä alkuja tai loppuja tahikka selkeitä kokonaisuuksiakaan. Tällaisten rakenteiden muodostaminen on aina äärimmäisen tulkinnanvaraista ja perustuu tutkijan tietoisille tai tiedostamattomille valinnoille*

ISOJEN ASIOIDEN ÄÄRELLÄ KUULUMISIA SATALINNAN SÄÄTIÖN YTIMESTÄ

Osakuntatoiminta tarjoaa meille kaikille mahdollisuuden harjoittaa sellaisten taitojen kehittämistä, joita emme välttämättä opi luentosalien penkeillä, pienryhmien tapaamisissa, powerpointtien sivuilta tai tenttikirjoista. Monille osakunnalla tehdyt projektit, järjestetyt tapahtumat tai vaikka taitetut lehdet tarjoavat korvaamaton sisältöä luentosaleista opitun kehyksen sisälle. Sellaista sisältöä, joka tulevaisuudessa voi ratkaista työpaikan, ylennyksen tai valinnan tärkeään luottamustehtävään eduksesi. Itse olen lähtenyt juuri tästä näkökulmasta rakentamaan osakuntatarinaani. Puheenjohtaminen, päätoimittajuus, sihteerinä toimiminen ja niin edelleen, kaikki edellä mainitut ovat tehtäviä, joiden hoidosta minulla ei ollut aavistustakaan muuttaessani Helsinkiin ja joita en olisi yliopistolla oppinut. Itsensä kehittämisen näkökulmasta päätin myös viime marraskuun kokouksessa ottaa uuden haasteen vastaan ja hain Satalinnan Säätiön hallituksen opiskelijaedustajaksi.

Säätiön hallitus onkin tarjonnut jo ensimmäisen puolen vuoden aikana itselleni hyvin erilaisia haasteita sekä vaatinut minulta uudenlaisia toimintatapoja, joita en osannut virkaan hakiessani ajatella. Kannettavan vastuun määrä suuri. Harjoilla painavat nyt asukkaiden asioiden lisäksi säätiön talouden näkymät, peruskorjauksen haasteet sekä paraikaa jylläävä koronatilanne. Ammattihallituslaisten kanssa samassa hallituksessa istuminen on vaatinut nuorelta opiskelijaklopilta tarkkaa asioihin perehtymistä, jotta isot saappaat saa täytettyä ja osakunta saa parhaan mahdollisen edustuksen hallituksen pöydässä. Toki tukenani ovat jatkuvasti olleet Stella, Ville sekä Timo, joiden kanssa yhteistyössä asioita on ollut hyvä 'sparrailla'.

Niin sanotusti syvään päähän mentiin heti joululomien jälkeen, kun säätiön hallitus alkoi selvittämään keinoja hankkia yleishyödyllisyysstatusta, joka myöhemmin auttaisi mm. peruskorjauksen rahoituksen saamisessa. Nopeasti talouslaskelmia selatessani, huomasinkin, että nyt tehdään isoja päätöksiä koko säätiön taloudellisen selviämisen suhteen peruskorjauksen jälkeisessä ajassa, jossa miljoonalainoja pitäisi maksaa pois. Mittasuhteet joissa liikuttiin olivat toisesta maailmasta kuin omassa arjessa. Kun on tottunut vertailemaan ostoksiaan unicafeindeksiin (kuinka monta opiskelija ruokaa hankintaan menevällä summalla saisin), on hyppääminen miljoonaluokkaan vähintäänkin haastavaa. Varsinkin kun tietää, että nyt tehtävät päätökset vaikuttavat vielä pitkälle Satalinnan Säätiön ja Satakuntalaisen Osakunnan tulevaisuuteen. Säätiö päätyi lykkäämään peruskorjausta ja katsomaan yleishyödyllisyyskortin, mikä oli tilanteessa ainut oikea vaihtoehto.

Kevään edetessä kaikki näytti sujuvan mallikkaasti. Yleishyödyllisyysstatuksen kannalta tärkeät projektit etenivät ja säätiön käyttämät konsultit olivat hyvin vakuuttuneita prosessin etenemisestä kohti haluttua lopputulosta. Tämä toi mukanaan paljon kaivattua valoa tunnelin päähän koko peruskorjausprojektin kannalta. Sitten joku päätti syödä lepakon. No, ehkä taustalla oli jotain muutakin, mutta joka tapauksessa säätiössä oltiin täysin uuden haasteen edessä. Säätiön asuntolajohtokunnan kesken pyrimme keksimään keinoja, joilla saisimme estettyä viruksen leviämisen asuntolaan kun samaan aikaan säätiön hallituksessa kasvoi huoli siitä miten rajoitteet sekä ihmisten muuttunut kulkuskäyttäytyminen vaikuttaisivat säätiön talouteen.

Nyt tehdään isoja päätöksiä koko säätiön taloudellisen selviämisen suhteen peruskorjauksen jälkeisessä ajassa, jossa miljoonalainoja pitäisi maksaa pois.

Tilanne näyttääkin nyt siltä, että jo tänä vuonna saatetaan joutua elämään säästöistä, joiden piti olla peruskorjausta varten. Kesän jatkosta ei kenelläkään ole tarkkaa tietoa, mutta onneksi nyt näyttää siltä, että tilanne on ainakin hetkeksi laantunut. Asuntolan puolella torjunnassa onnistuttiin, sillä tietävästi ainuttakaan tapausta ei Satakuntatalolla ole. Kiitos tästä kaikille ahkerasti käsiään pesseille Satakuntatalon käyttäjille! Säätiön hallituksessaan syytä paniikkiin ei toistaiseksi ole, sillä kuten aikaisemmin jo mainitsin, sukanvartta on vielä. Tästä huolimatta tilanne on kaikkea muuta kuin ideaali tulevaa varten ja oikeat toimet ovat jälleen tarpeen.

Kesän lämmön saattelemana peruskorjaus otti jälleen askeleen eteenpäin. Säätiön kesäkuun kokouksessa saimme kuulla, että hakemus yleishyödyllisyysstatuksesta on jätetty ja tällä hetkellä statuksen saaminen vaikuttaa melko varmalta. Tämä tulee auttamaan paljon koronan ja peruskorjauksen lykkääntymisen aiheuttaman asukaspuolan puristuksissa olevaa säätiötä. Yleishyödyllisyys kun ei pelkästään auta edullisen lainan saannissa, vaan oikeuttaa säätiön moniin tukiin ja avustuksiin, jotka auttavat mahdollisesti jo tänä vuonna. Vaikka säätiö ja peruskorjausprojekti lainehtivatkin nyt (ja toivottavasti pitkään) lämpimässä myötätulessa ei peruskorjauksen aloittamisen kanssa kiirehditä. Tällä hetkellä järkevintä on katsoa maltilla ja pohtia mitä halutaan tehdä ja mihin rahamme riittävät. Tarkkaa aloituspäivää ei kukaan remontille osaa vielä sanoa, mutta oma arvioni on, että vielä ensi vuoden joudumme odottamaan. Syksyn kuluessa olemme varmasti jo paljon viisaampia.

utukaisena säätiön hallitukseen saapum-

Uisessa on ollut puolensa. Olenkin jatkuvasti pyrkinyt ajattelemaan miten sekä säätiön opiskelijajäsenten ja osakunnan yhteistyötä saataisiin kehitettyä. Koin, että erityisesti aikoina jolloin osakunta on yhdessä säätiön kanssa ison tuntemattoman

edessä on järkevintä yhdistää voimat ja jakaa ideoita vapaasti. Tästä seurauksena säätiön opiskelijajäsenten ja osakunnan hallituksen välille on kehitetty keskusteluyhteyttä sekä ideoiden vaihtoa raporttimalla uutisista ja ideoista toisilleen molemmista päätöspöydistä.

Loppuvuosi tulee tuskin olemaan sen helpompi kuin alkukaan. Päätettävää on paljon; peruskorjauksen aikataulu, toteutus, rahoitus sekä paljon muuta. Lisäksi toivoisin pääseväni edistämään enemmän hankkeita joissa säätiön toiminta ja päätöksenteko tulisivat lähemmäs osakuntalaisia.

“*Erityisesti aikoina jolloin osakunta on yhdessä säätiön kanssa ison tuntemattoman edessä on järkevintä yhdistää voimat ja jakaa ideoita vapaasti.*”

IIKKA TERHO

Satalinnan säätiön hallituksen opiskelijaedustaja, Päätoimittaja emeritus

KUVITUS: **EERO KEMPPINEN**

VALOKUVA: Osakunnan galleria, Vappu19

KÖYHÄ RITARI

Yöllä pysähtyminen tiesi elävältä syömistä. Ritari siis kiihdytti ratsunsa yhä mielipuolisempaan laukkaan, vaikka kimon jalat olivat pettää alta. Sisimmässään hän oli muuttunut hevosekseen, vauhkoontuneeksi saaliseläimeksi, joka pelästyi pienintäkin oksan rusahdusta, vaikka hänen varma otteensa ja tiukka katseensa antoivat muuta ymmärtää. Ritarin sydän oli laukata ulos hänen rinnastaan. Neito aisti tämän hikisen pellavan läpi ja kietoi kätensä tiukemmin ritarin ympäri. Hän aavisti ajolahdin päättyvän pian.

Linnaan saapuminen oli osoittautunut paljon vaivattomammaksi kuin neidon saattaminen ulos sieltä. Ritari oli monta päivää ja yötä myötäillyt Olhavanjoen kauaskantoisia rantoja, kiertänyt Pripetin suunnattomat suot ja lopuksi ylittänyt ylhäiset Karpaattien vuoret. Hänellä oli yllään ainoastaan nukkaista pellavaa sekä itse nylkemänsä turkki ja allaan harmaahapsinen luuska, jonka hän oli epätoivossaan vanhalta Jermulta porkkanalla houkutellut ja varastanut, kun ei muuhunkaan ei varaa ollut. Vaikka varustus ei ollut kummoinen, oli ritariamme ajanut eteenpäin yön synkimpinä hetkinä hänen armoton tarmonsensa. Niin kova oli neidonkaipuu. Ja puolikkaan valtakunnan.

Linnanraunioista olivat työntyneet esiin lähinnä torahampaiset suippotornit, sillä muratitjaorjantappurat olivat kutoneet paksuapyydysverkkoamuun linnan ympärille. Ne olivat sulkeneet sisuksiinsa myös kukkulan juurella sijaitsevan autiokylän, jonka raadoista kilpailivat lisäksi raakalaismaisiksi villiintyneet tammet, pyökit ja kastanjat. Ritarin oli onnistunut raivata reittinsä hirviöryteikön läpi ruostuneella miekallaan. Oksat näyttivät ikään kuin säyseästi taipuneen, kuivettuneen ja käpristyneen hänen miekkansa kosketuksesta ennen kuin vaipuivat voimattomina maahan. Ritari oli päätellyt suomättäältä uponneena löytyneen miekan olleen kenties mahtavan metsänhengen takoma. Kuolleiden risujen katkomisesta voimaantuneena uljas urhomme oli päättäväisesti astellut kohti päiviensä päätöstä.

Velho oli tunnistanut risahdukset jo kaukaa. Sylki oli syöksynyt sen suuhun ja irrottanut sen paaston liimaaman kielen suulaesta. Karahkojen katkominen oli tuonut sen mieleen luiden napsahtelun, kun se yrittäisi päästä käsiksi uhrinsa rasvaisiin luuytimiin. Se olisi voinut rusentaa ritarin jo nyt. Mutta hotkiminen ei kuulunut sen tapoihin.

Ritarin neito oli näyttänyt sellaiselta kuin kaikissa vanhoissa saduissa oli kuvattu: hänen helmiäishohtoinen hipiänsä oli hajottanut kirkkaat kuunsäteet lukemattomiksi väreiksi kuin kantavaksi kovettunut kinos, kun yönmustina pyörteilevät suortuvat taas olivat imaisseet valon sisuksiinsa. Vuodet olivat toki painaneet ikäneidon posket kuopille, mutta tämä oli oikeastaan vain korostanut hänen uhkeanpunaisina pullottavia huuliaan. Nuo terälehdet olivat lupailleet ritarille unohtumattomia suudelmia. Hän oli vakuuttunut, että satojen vuosien näennäisestä ikäerosta huolimatta heidän sydämensä olisivat tismalleen samanikäiset, ja oli kumartunut herättääkseen neitokaisen horroksestaan.

Suudelma, tai oikeastaan sen yritys, oli tosiaan ollut unohtumaton. Ritari ei ollut ehtinyt sipaistakaan neidon poskia, kun neidon vasen silmä oli kuin salamaniskusta rävähtänyt auki ja muljahdellut kuopassaan muutaman kerran ympäri ennen kuin oli viimein löytänyt kohteensa ja tarkentanut. Hiljalleen oli raottunut myös oikea silmä, joka toisin kuin toverinsa ei koskaan löytänyt kohdettaan. Se oli ollut kauneinta maailmassa, mitä ritari oli nähnyt. Hän oli langennut oitis polvilleen ja puhjennut lausumaan rakkausrunoja, joita oli neidolle matkallaan kirjoitellut.

Sitten ritari oli esittäytynyt ja häveliäästi tunnustanut, ettei hänellä ollut muuta neidolle antaa kuin sydämensä. "Oi, ei se mitään, armas ritarini! Muuta en voisi toivoakaan. Paitsi saavani sinut kokonaan", neito oli vastannut äänellä, joka äänihuulten käyttämättömyydestä

oli narissut kuin vuosikausiksi rasvaamatta jääneet oven saranat. Viimeistään nyt ritari oli ollut pakahtua. Hän oli vakuuttunut, että tässä oli hänen elämänsä viimeinen rakkaus.

Velho oli todennut tulevalle elämysmatkalle olevan oikein lupaavat alkuasetelmat. Yön pimeydessä se oli ehtinyt suunnitella, mitä kaikkea keksisi ritarin pään menoksi.

Pakomatka oli alkanut. Neito oli kertonut ritarille, että hänen kotilinnansa sijaitsi noin kolmen viikon ratsastusmatkan päässä eikä velho vainoaisi heitä enää, kun he olisivat linnan porteille päässeet. Matkaa tosin hidastaisi merkittävästi kirous, jonka velho oli neidon ylle ennen kosintaansa langettanut. Kirouksen tarkoituksena oli ollut tahdistaa heidän vuorokausiyrityksiä ja varmistaa, ettei neito voisi itseksensä karata linnasta. Neito ei siis kyennyt kulkemaan päiväsaikaan, sillä muutoin auringonvalo polttaisi hänet. Niinpä heidän oli ratsastettava öisin ja nukuttava päivisin. Neidon mukaan velho oli sairas sadisti, joka rakasti jahdata uhrejaan kuin kissa hiiriä ennen kuin söisi nämä elävältä. Neito mässäili mitä järkyttävimmillä yksityiskohdilla, ja kertoi velhon mittaamattomista taikavoimista, joilla tämä kykeni muuttamaan muotonsa miksi tahansa. "Hän liikkuu ilmassa, maassa, vedessä, tulella. Hän voi olla tuo pöllö puunoksalla tai saniaislenkki lehvästössä. Hän on satojen vuosien luomus. Hänen läsnäolostaan ei voi koskaan olla varma", neito oli kuvaillut.

Ensimmäisen kerran velho oli ilmestynyt ritarille jättiläishämähäkin muodossa. Sen nahka oli venynyt ja levittänyt juuri sen verran, että sen romuiset luut muhkuraisine nivelineen olivat peittyneet. Sillä oli kahdeksansilmäisen naisen pää, ja se oli onnistunut kietomaan hänet limaiseen metalliverkkoonsa. Se oli kiusannut koteloitua ritaria lipomalla hänen naamaansa metrisellä kielellään ja kiristi seittiä ritarin ympärillä aina, kun tämä pisti vastaan. Juuri kun ritarin rinta

KUVITUS: EERO KEMPPINEN

oli ollut rusentua, se oli kadonnut. Parin yön jälkeen se oli keksinyt muuttua ritariksi itseksensä ja hänen ratsukseen. Tai oikeammin heidän ruumiikseen, jotka olivat sulautuneet keskeltä yhteen. Se piiskasi irrotetulla selkärangalla ratsuaan ja oli vähällä pudottaa voimakkailla piiskaniskuillaan ritarin ratsultaan. Ritari oli varma, että hän horjahtaisi, mutta silloin velho oli salaperäisesti hävinnyt. Seuraavana yönä ritari oli taas varautunut uuteen hyökkäykseen, mutta metsään olikin laskeutunut hiostava hiljaisuus eikä velhoa näkynyt. Joitakin öitä myöhemmin se oli muuttunut rienaavaksi räyhähengeksi, joka viskeli kivenmurikoita ja juurilta revittyjä puita ritarina kohti. Taas se piti tauon ennen kuin muunsi itsensä suomaiseksi drontiksi, joka kuolontuoksuisella hengityksellään kuihdutti kasvit ja saastutti vedet. Ritarin oli pysyttävä herkeämättä valppaana, sillä hän ei voinut koskaan tietää, milloin ja millaisessa hahmossa velho hänen kimppuunsa yöstä syöksyisi.

Ritari oli silti saanut oletettua paremmin painettua päänsä sammaleisiin. Hän oli päättänyt pysyä lujana varjellakseen neitoaan ja tulevaa valtakuntaansa. Ehkä hän oli kaikesta ritariromantiikasta huolimatta halunnut enemmän jälkimmäistä, sillä hän oli ikäväkseen joutunut toteamaan, että jatkuvan makoilun kangistamaa neitosta oli ollut kovin hankala kuljettaa. Kylmä ja pelko olivat luultavasti saaneet neidon kangistumaan entistä enemmän. Neito olikin aamuisin pyytänyt päästä lämmittelemään ritarin turvalliseen kainaloon. Häntä oli mitä ilmeisimmin vaivannut äärimmäisen huono ääreisverenkierto, sillä hänen raajansa olivat tuntuneet niin kamalan kylmiltä ritarin omia vasten. Ritari oli kuitenkin todennut, ettei neitoa raaskinut enää tässä vaiheessa tienposkeenkaan jättää, kun oli pohtinut matkaan uponneita kustannuksia ja valtaistuimen mahdollista menettämistä. Joka tapauksessa hän oli ajatellut perille päästyään reklamoivansa tulevaa appiukkoaan tavarain virheestä

ja sen jälkeen nyhtää muhkeat vahingonkorvaukset, sillä neito ei hänen mielestään ollut aivan vastannut sitä, mitä tarinoissa oli annettu ymmärtää. Häiden jälkeen hänellä olisikin varaa valtakunnan parhaimpaan asianajajaan ja tarvittaessa myös tuomarin lahjontaan. Varavaihtoehtona hän voisi oppia rakastamaan puolisoaan ja totutella avioliiton arkeen suurimman ihastuksen haihduttua.

Tarkemmin ajateltuna jälkimmäinenkään vaihtoehto ei ollut tuntunut ritarista hassummalta. Neito oli aina vähän jälkeen auringonlaskun ja ennen auringonnousua loihtinut ritarille aterian kuin rikkaimmalle ruhtinaalle. Ritari oli saanut syödäkseen hienointa riisiä, mehevimpiä piirakoita ja rasvaisinta lohta sekä juodakseen samettisinta viiniä ja kultaisinta olutta. Edes ritarin oma isoäiti ei olisi osannut valmistaa yhtä maistuvia herkkuja, joiden tuomalla voimalla hän olisi jaksanut taistella julmaa velhoa vastaan. Neito olikin kertonut velhon opettaneen hänet taikomaan ruokaa avioliittoa varten ja todennut taitojensa tulleen nyt tarpeeseen. Tie sydämeen oli tosiaan kulkenut vatsan kautta.

Velho oli kärsivällisesti väijynyt ritarin läheisyydessä. Loppuhuipennusta odotellessaan se oli ritarin katseilta piilossa teroitellut vuosien kuluttamia, kolottavia kulmahampaitaan. Pian niistä olisi hioutunut pienet tikarit. Pian olisivat myös pitkät yöt päättäneet.

Toisella viikolla velho oli iskenyt ritarin kimppuun jälleen neljästi muutaman päivän välein. Hyökkäykset olivat yleensä kestäneet muutaman tunnin. Vain ajankohta yöstä oli vaihdellut. Lisäksi velho oli lopettanut taistelun aina juuri ennen voittoa. Hengenlähtö oli ollut joka kerta yhtä täpärässä. Velho oli taikonut itsestään milloin verenjanoisen vampyyrihirven, milloin hirmuisen rottakuoraisen. Seuraavaksi siitä tuli teroitettuja myrkkykäpyjä ampuva kuusi ja lopulta syöpää hönkiviä sienisiä.

Kolmas ja kohtalokkain viikko oli koittanut.

Velho oli keksinyt jahdata ritarina liitävänä irtonenänä, joka sieraimistaan niisti tulipalloja. Seuraavaksi velho oli yllättänyt ritarin ottamalla tämän pellavapaidan hahmon ja yrittämällä kuristaa ritarin hihoillaan. Ritari oli yrittänyt häättää paitaa, mutta se oli liitännyt sinnikkäästi hänen perässään ja oli hännästä kiskonut ritarina niskavilloista. Kaikista kauhistuttavin oli kuitenkin ollut murhanhimoinen terässiili, joka oli uhkaavasti liponut suupieliään ja ampunut selästään piikkien sijasta keittiöveitsiä. Ritari ei osannut arvioida, menehtyisikö hän lopulta velhon hyökkäyksiin vai järkensä menettämiseen.

Viimeisenä yönä ritarin silmissä puunjuuret luikertelivat kuin kyykäärmeet ja luisevat oksat kurkottelivat kohti hänen kurkkuaan. Hän tunsi puunkoloista kurkkivien tuhansien pienten otusten kiiluvat katseet niskassaan. Ritari alkoi hahmottaa yöstä syöksyvät tornit. Hän koki vahvan entiselämyksen. Hänestä tuntui kuin hän olisi nähnyt nuo repaleiset rauniot ja ränsistyneet autiotalat ennenkin. Kenties hän oli nähnyt ne jossain lukuisista päiväunistaan, joissa hän oli haaveillut palauttavansa neidon takaisin uinuvaan kotikyläänsä, joka ei hänen paluunsa enää jaksanut uskoa. Tai sitten hän oli niin riutunut matkan rasituksista, että oli alkanut hourailla. Tai sitten pimeä vain puijasi häntä.

"Pysähdytään hetkeksi lepäämään", neito ehdotti yllättäen," Voit jo niin pahoin, että tuskin pysyt ratsailla." Ritari oli parkaisemassa vastaan, kun neito jo kiskaisi suitsista.

Neito auttoi ritarin alas ja asetti tämän makuulle. Hän tunnusteli jälleen ritarin muhkeita rintalihaksia ja suurentuneita hauiksia. Seuraavaksi sormet siirtyivät sivelemään kuivettuneita käsivarsia, joista suonet sykkivät tavanomaista

suurempina. "Oi, kullannurkka", neito lirkutteli, "lenkkeily raittiissa ulkoilmassa, runsas ruokailu, kurinalainen harjoittelu ja lumottu uni ovat tehneet tehtävänsä. Sinusta on tullut suorastaan syötävän suloinen!"

Se kävi niin nopeasti, ettei ritari ehtinyt vastustella.

Hän tunsi hautautuvansa pehmeään puuterilumen alle. Se narskui. Hänen kuumaa hohkaava ihoaan kihelmöi, kun se kohtasi vuosisataisen ikeroudan. Kylmä jäyti. Poltti. Pureskeli. Hänen luuytimiään. Tunto katosi hänen raajoistaan, vaikka veri kohisi kovempaa kuin koskaan. Elämä pulppusi ulos hänestä. Ohitti hänet. Päiviä piinannut päänsärky lakkasi viiltelemästä. Pingottuneet lihakset aukenivat solmuista. Autuas raukeus. Sietämätön keveys. Ruohoa. Mustaa multaa. Vai taivasta? Hiuksia? Valkoisena hohtavia. Käsiä. Jalkoja. Hampaita. Huulet. Punaiset. Kuin.

Ahneella oli ahneen loppu, ja matamin ansa oli toiminut. Köyhästä ritarista nautittuaan valkea velho päätti mennä ruokalevolle ja palasi takaisin linnaansa jatkamaan päiväunia.

Pitkään hän saikin jatkaa. Keskiajan varjot alkoivat nimittäin hiljalleen väistyä mantereelta. Oli vain ajan kysymys, milloin järjen valo syttyisi kaikissa Euroopan maissa. Enää vain pimeästä Pohjolasta, jonne valoa ei useinkaan maantieteellisen eristäytyneisyyden vuoksi riittänyt, saattoivat kaikenlaiset onnenonkijat matkustaa trullin levittämän disinformaation innoittamina Transilvaniaan.

TEKSTI: HEIDI STORBERG

Mieletön runo lähiomaisille

Maailma pettää niitä jotka eivät osaa lukea;
minä onnekseni hallitsen kynän ja paperin.

Maailma pettää niitä joilla ei ole asemaa;
minulle on siunaantunut korkea arvoluokka.

Vanhoilla on usein kipua ja kolotusta;
minulla ei onneksi ole sanottavasti vaivoja.

Ikäihmisillä tahtoo olla erilaisia ikeitä;
minua ei rasita avioliitto eikä naittaminen.

Muutokset eivät kolhi mieleni rauhaa;
virkatehtävät eivät kasaannu kintuilleni.

Siksipä jo kymmenettä vuotta
ruumis ja sielu nauttivat erakon rauhaa.

Viimeiset viipyvät vuoteni tyydyn vähään.

Riepu lämmittää läpi pitkän talven;

yksi ateria riittää koko päiväksi.
Kotini on vähän pieni;

kuka nukkuisi kahdessa huoneessa?

Hevosia ei ole laumaksi;
kuka kahdellakaan ratsastaisi?

Näin onnekkaita on maailmassa ehkä seitsemän kymmenestä
Näin tyytyväisiä ei ole yhtä sadasta, vaikka etsisitte miten.

Toisten asioissa hullutkin ovat viisaita; omissa asioissaan viisaatkin erehtyvät.

En puhuisi muille näin tolkuttoman suoraan kuin teille, lapset ja jälkeläiseni.

Mieletön runo lähiomaisille on n. 1300 vuotta vanha, kiinalaisen runoilijan Du Fu kirjoittama runo. Du Fu oli Tang-kauden yksi keskeisimmistä runoilijoista. Tämä KK:ssa ilmestynyt runo on Pseudonyymi **Terveisiä Satakuntaan!** tekemä suomennos kyseisestä runosta.

Metron tunneli, ihmisiä ja kiirettä;
Ihmisiä puettuna siihen kiireeseen.
Tuhansia ihmisiä,
silmiä, käsiä. Suita.

Kaunis nenänäsi sekoittuu massaan, jalkoihin, pöytiin,
juomalaseihin, turhuuksiin,
satoihin tunteisiin – yhteen tunteeseen.
Sinä puhut minulle sanoja, joita en oikeastaan jaksa kuunnella,
sillä rakastan sinua ja toivon sen riittävän.
Tai ainakin täyttävän tunnusmerkit romanttiselle elokuvalle.

Omat vetoni jäävät kuitenkin hauraiksi;
Viivani epävarmoiksi, hahmot onnettomiksi, värit laimeiksi.
Ehkä se on elämää,
Tai sitten se on nuoruutta järjettömyydessään.
Käsittämätöntä halua aikuistua tajuamatta kuitenkaan mitään.

Kuitenkin tarinoissa sankarit joutuvat laskeutumaan manalaan
Ja labyrinthit sadunkerronnassa symboloivat eksymistä alitajuntaan

Mutta entä jos sen minotauruksen kohtaa.
Entä jos rakastuimme vain ajatuksiin toisistamme;
Valheisiin, mielikuviin.
Ja nyt kun emme voi kuorruttaa enää itseämme niillä,
Mitä meidän yltäkylläisyydellemme käy?

Hiljaisuus.

Käsi värähtää, silmät eivät enää lue
Ei näin märillä tulitikuilla sytytetä tulipaloja.
Sinua väsyttää jokainen sanani
Ja minulla on jo kaikkea ikävä.

TEKSTI: EERO KEMPPINEN

Päivät kuin hiekanjyvät

Ovat päivät muotonsa menettäneet,
niin ruokkoamattomiksi raapiutuneet
ja niin silkkisiksi siivilöityneet,
että ovat näkyvistä hävinneet.

On niistä tullut niin pieniä
ikävystyneitä hiekanjyviä,
ettei niistä ollut mitään jäljellä
kuin muodotonta massaa,
ajan alistamaa kasaumaa,
jonka harmaa vain heijastaa
kuun hohtavaa hopeaa.

Ne kuluvat,
ne valuvat,
ne sulavat,
kunnes astian pohjalle putoavat.

Kun takatalvi oli laulurastaat tappanut,
en ollut sitä uskonut
ennen kuin minutkin lukittiin lasin taa
ja kohdeltiin kuin palaa kultaa, hopeaa.

Kun tiiman pinnasta kuvaani tuijotin,
tajusin,
etteivät nuo hiukkaset
olleet yksinään yhtään mitään.
Eivät edes sitä tyhjää ikävää,
joka niistä yhdessä leviää.

Kerrotaan –
missä kehrä keisareissa kuvajaa,
on kulku harhaisen kiharainen,
ja missä Herran viiniin vajoaa,
on se suistavan suoraviivainen.
Siis oottaako uuteen kierrokseen
vai totaaliseen kaaokseen?
Mutta en minä osaa sellaista päättää,
kun hiekan voi yhä ympäri pyöräyttää
tai sitten hyllylle jättää ja pysäyttää.

Oikeastaan –
Miksi moisia pohdinkaan,
kun en maata taivaasta saata erottaa?
En portille osaa ilman opastajaa.
Jos siis molempia polkuja johtaa vain kuunpaiste,
ja kaiken keskipiste
olenkin minä itse,
silloin maljani murrann,
sulkani pudotan ja nahkani vaihdatan
ja alla Veljen valvonnan
Capuletin puutarhaan luikerran,
—Saan luvatta tavata,
kosketuksesta kalveta! —
kirjaimeni luutarhaan kaiverran.

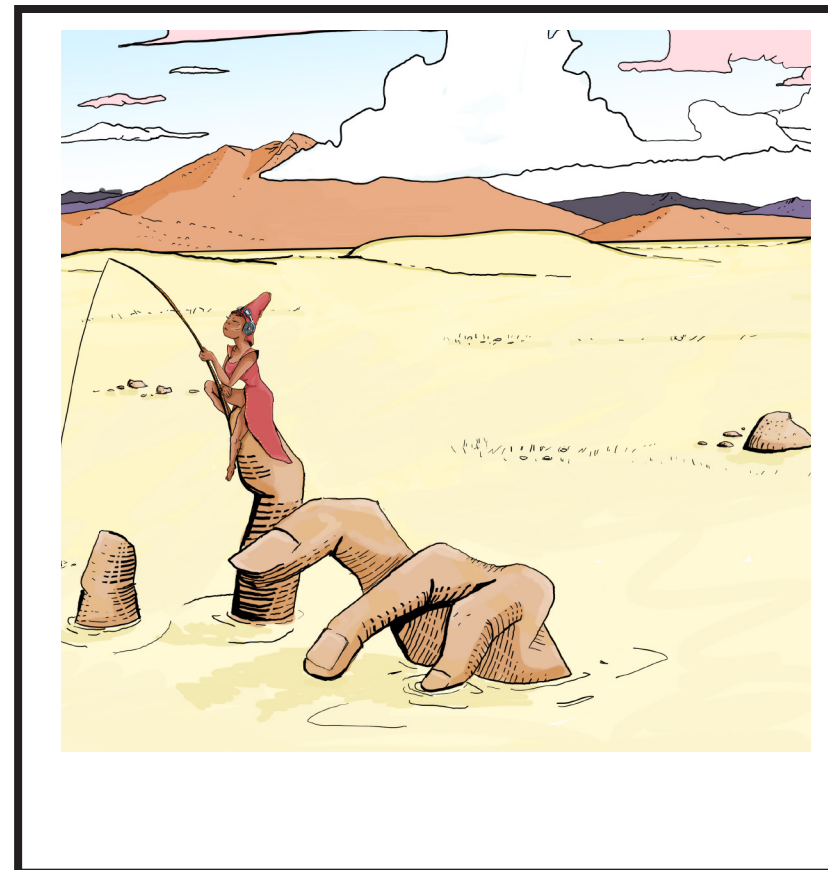
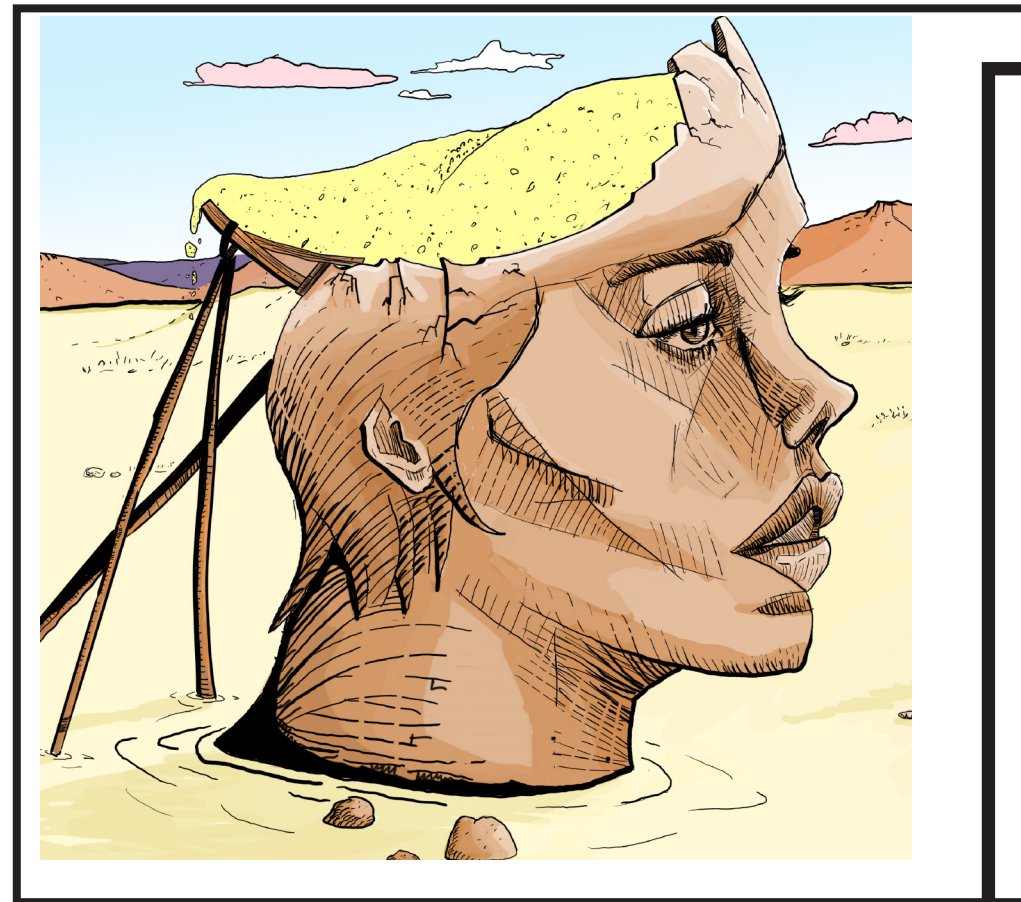
Silloin
annan ruusunjuurten sukeltaa suoniin,
poskieni punan juoda kuiviin,
kuin hukuttaa itseni loiseen lasiin.

Silloin
maltoni mausta saisi useampi osansa.

Tosiaan –
taas ponnistaa tiima pienen uumastaan.
Kuulemma elonkieroksi kutsutaan.
En muuta reittiä opi tuntemaan.

Ja niin päivien kuluessa
sulaessa
valuessa
on minustakin tullut murusia, universumien tomua.
Ei niistä huou arjen harmaa
saati taivaan hopeaa.

TEKSTI: HEIDI STORBERG

KUVITUS: EERO KEMPPINEN

OSAKUNTAFUKSIN VAPPUPUHE

Poikkeustilanteen takia vuoden 2020 puhe välitettiin osakuntalaisille Apollon patsaalta Instagram -livenä

Hyvät osakuntalaiset, naiset ja herrat.

Ollaanko siellä kotisohvilla, parvekkeilla, kongeilla ja päädyissä jo lakit haalarit ja känni päällä?

Fuksien demokraattinen huutoäänestys, sekin etänä, valitsi minut keskuudestaan tähän puhujan paikalle. Kohta se selviää oliko tämä uhka vai mahdollisuus.

Lukuvuosi on toivottavasti jo monella pulkassa tätä kuunnellessa, jos jollakin on tämän striimin lisäksi wordi ja moodle auki toisissa välilehdissä niin kehotan teitä ruksittamaan ne mitä pikimmiten.

Edeltävä pätkä kirjoitettiin eilen, sitten loppui luovuus ja siirryin writers blockia poistavien juomien äärelle vaan kuinkas sitten kävikään? Noh jatketaan.

Viettäessäni 4-6 viikkoa Kullaalla koronapaossa, tuli kaikenlaista kelailtua. Yksi toistuva teema oli vapaus. Ei tämä ihan sattumaa voi olla ottaen huomioon, että vietin ensimmäiset kaksi viikkoa tuosta ajasta pakkokaranteenissa. Vapauden olemassaolon huomaa oikeastaan vasta kun sitä rajoitetaan. Sen on moni ihminen saanut tänä keväänä huomata. Vapaus ei olekaan itsestäänselvyys.

Mitä sinä ostaisit jos voitaisit lotossa? Minä ostaisin vapautta. Vai onko sittenkin niin, että juuri raha on kaikkien suurin vapaudenriistäjä tässä maailmassa? Olisinko onnellinen erakkona, omavaraisena, irti rahavirtojen ympärillä pyörivästä yhteiskunnasta?

Ja mitä sitten jos olisinkin niin rikas, että voisin ostaa vapautta? Tai niin kyllästynyt yhteiskuntaan että haluaisin irroittautua siitä? Olen usein sitä toimettomampi, mitä vapaampi olen. Pitäisikö siis harjoitella vapauden systemaattista hyödyntämistä?

Ei, sillä minä nään vapauden ensisijaisesti itseisarvoista yhtenä suurimpana. Minulle todellista ja parasta vapautta on vapaus tehdä tai olla tekemättä mitään. Ei vapautta välttämättä tarvitse käyttää mihinkään produktiiviseen. Kehotankin teitä näin vappuna pohtimaan, tarvitseeko elämää oikeasti ottaa niin vakavasti.

Vapautta seuraa aina vastuu, mutta itse ajattelin nyt sulkea sen vastuun pariaksi päiväksi kongihuoneeni juutalaiskätköön ja antaa vapauden versota, sillä olen Helsingissä mahtavien ihmisten kanssa mitä parhaimmassa yhteisössä juhlimassa kevättä ja lukuvuoden päättymistä.

TEKSTI: **ELIAS TOMPERI**

KUVA: Osakunnan galleria, vappu19 (editoitu)

WORRY AND UNCERTAINTY

In uncertain times, we tend to find ourselves in problematic situations. Take for example the work you can't stop thinking, or something unknown coming in the future, the uncertainty of the matter makes you feel anxious. What we tend to do almost all the time, is to control every bit of our actions to be certain. We plan a head, aim to be early just in case and play it safe, so we know the outcome of things. What is it really about uncertainty that makes us worry and how to change the approach to uncertainty?

WORST CASE SCENARIO

Everyone who has done a project or two knows that you must have *worst case* – *best case* scenario plan to make the project agile and flexible. This is great, because nothing ever goes perfectly aligned with the image you had about the way things should go. But what we sometimes forget, is that we must be careful on where we put our time to and have a well-structured idea about when to work with worst case, and when not.

Take a simple example like going for a dinner. You have a desire to have a delicious vegetarian dinner in this new restaurant near you and you want to give it a try. Now you are faced with a new, uncertain situation of an unknown restaurant. You are probably worried about the vegetarian options they have to offer, and more over, the quality of the service and food. You have clear worst case – best case here: Restaurant is competent with various and high-quality vegetarian options and it serves you well, or the place is cheap, and they don't even offer your diet in their menu.

Now it gets interesting, when you

consider, how do you approach this problem. If you are more familiar with the uncertainty, you most probably take this as an adventure, and see how the place ends up being and follow your gut, literally. Or if you tend to worry, you might want to check their website to make sure they are alright or even consider going to the same restaurant you usually do couple blocks from your place. Now you google the name of the place and you see they don't even have a website. This makes you even more uncertain and you decide to go to the closest pizza place that has served you all these years. Next day you hear from a friend that the place was great and that the place publishes their menus on their new website next week.

FEAR AND UNCERTAINTY

Now, usually dinner is not that big of a deal and complex process, but within the metaphor, there is important lessons to be learn. Worry and fear go hand in hand, because if there would not be anything to fear, we wouldn't worry. And when you think about it, worry is just a softer and easier toned word for fear. Considering basic idea

of behaviorism, besides seeking for comfort, fear is controlling a big part of our psychic. By examining this, we can start to unwrap the deeper fear related to uncertainty and do something about it.

Let's go back to the dinner example. The fear that caused the worry and thus the decision to go with the pizza place, had something to do with the problematic

idea of being in the restaurant and having to eat bad food and so on. Even though sometimes this small level of fear can lead us to choose the known and familiar, there is

probably something else happening. When you enter the place and see that it's a cheap place, do you have enough courage to turn around and do the effort to go elsewhere? Also, the pressure in already sitting at the table and realizing, that there are no options for you and leaving is now even harder. Now we can really tap to the other motives one might be struggling, that is, the social anxiety one can have disease with.

We realize that the small worry in this case of dinner has awaken in us the *deeper fears* through our mind's paths that affect us in various situations. In smaller decisions like going for a dinner, we make a lot of assumptions and rely on our habits to avoid mental fatigue. The auto pilot is helpful and we couldn't live without it, but when trying to move towards change and new lifestyle, we need to get more aware of the thought patterns that cause us to be victims of the worst case scenario and not be able to give chance to best case. Or in this case, chance at all.

UNDERSTANDING UNCERTAINTY

There might be many factors in us that are causing disease, but the basic idea is to notice, that if we want to be able to go through change and experience something new, we have to look our anxiety and try to dissolve the fears and limits that control us and put our worry in context. What if the worst case happens? What does that mean? What if the best case happens? Even

all of the scenarios are predictions and your worst-case scenarios of the situation are more or less unrelated to the reality of the matter.

with small exercises like experiencing new restaurants, you can practice change management and build a habit of change. This way when you want to change something bigger in your life, you

already know the mindset you need to have for that change to take place.

In the end, all of the scenarios are predictions and your *worst-case scenarios of the situation are more or less unrelated to the reality of the matter.* Consider for once, what is your best case for that specific situation instead and realize, that it is also as possible as your other scenarios. This is the real weight of things: Not only to shift yourself in "positive thinking", but to realize, that the worst case and the best case are equally uncertain.

TEKSTI: **DANIEL LAMMI**
KUVA: Osakunnan galleria

Teksti on alunperin julkaistu Danielin blogissa
<https://www.daniellammi.com>

VITTU! KYLLÄ LADS, BINGO-POLIISI ON TÄÄLLÄ

TEKSTI & KUVAT: CALEUM DAVIES

Bingo

Bingo is the game for everyone - no matter the age. We can guarantee an exciting time during our bingo rounds! We offer this game on most of the ships, you can find the location and scheduling in the programs on the board.

Age limit: 18+

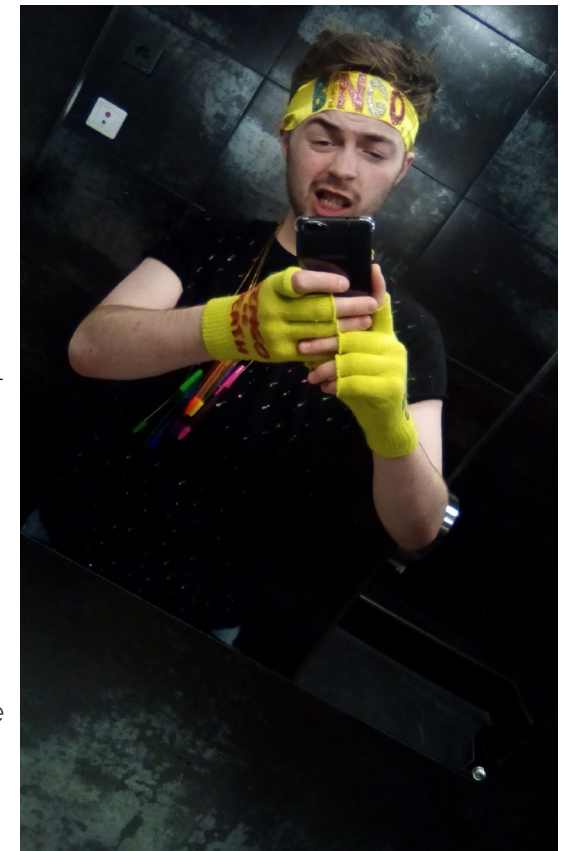
-Viking Line (in partnership with Paf)

**Simply put,
bingo truly
is the most
noble of un-
dertakings**

Bingo. We have all heard the phrase before, "Bingo is the sport of the gods", we have all heard the hit song 'Bingo! Bingo! Bingo!' by Danile Norberg, we have all paid our €5 to enjoy a drunken game on the Eckero line ferry. Simply put, bingo truly is the most noble of undertakings. Okay, okay, perhaps I am understating how magnificent a game bingo really is, but I have always been taught to be modest here in Finland.

May I hesitate to guess? I imagine many of you are thinking: "Cal, what the fuck is this? Why the fuck are you writing

about the sport of the gods that first arrived in Finland from Sweden in 1969?" (word for word, I am sure that's in your mind). Well, firstly because I am a Nordic studies student and I need to do something with this bloody degree, secondly because Eero said I could write about anything, and most importantly I think we can actually dig-in to Finnish culture by looking into Bingo culture. Afterall, where else has 'Bingo Polisi'? So, let me propose something to you, let me take you on a little journey through a world of balls and ink. Specifically, let us look at Finland and its relationship with gambling and the beautiful, let us look at how bingo still has a foothold in towns outside of Uusimaa, let us look at the way bingo is changing as a new generation comes into shape it, and let us have some good laughs along the way.

I had always been taught that Finns have an obsession with gambling, indeed the ability to spin the reels and play some jokeri-pokeri while a little smashed is one of the things I find most endearing about this land of a thousand lakes. But alas, some might claim that Finland actually has a rather unhealthy relationship with gambling (and alcohol, come to think of it). Indeed, some might say that a little regulation isn't a bad thing. Now, hopefully my dry British humor isn't lost on you because this is in all honest addiction is a very serious issue, but I must admit, I was a little taken aback to discover the 'bingo polisi'. Now, I doubt there are armed bingo officers hunting down anyone that dares to spin their balls without filling in their 'Bingotilityslo-make' AND 'Bingolupahakemus' forms, but the very idea that the police devotes time to this activity **FACINATES ME!**

Why does it fascinate me? Well, firstly because I am British, and we simply do not share the relationship Finns do to bureaucracy. I mean, of course we have bureaucracy, but usually the Finnish stuff makes a lot more sense. God, I'd be surprised if the UK Government even knows if I am here... I digress. I'm fascinated secondly, because unless you're playing with Veikkaus or PAF; baby, you're playing for a toaster! Yep, that is right, you cannot win cold hard cash playing bingo! Now, a lot of you probably knew this already,

state monopoly blah blah blah... but still it still feels just a little bit odd. I spoke to Lea - a bingomaisteri in Kemi: "Tuskin on kuitenkaan mitään uhkapelin tuntua, ehkä enemmän jännitystä. Bingon suosio on laskenut varmaan sen takia koska edelleenki me emme saa jakaa rahavoittoja."

Things haven't always been this way. The same way one can get after a few lonkeros, the Finnish state had long been rather free, wild and encouraging when it came to gambling (Matilainen, 2017), "A Finn Always Wins" and all that jazz. Nowadays, the state just pretends that gambling is a bad thing (I mean, they aren't actually going to ban the installation of video-fruit machines in each and every R-kioski (do you call them fruit machines, we do in the UK, and it makes the next like work a little better)), they produce way too much juice for the state.

Certainly, there is something fundamentally Finnish about bingo. I chatted to Kiureli of SHAVA; in 2015 SHAVA competed in Uuden Musiikin Kilpailu, and although the bingo-hall that took centre stage of the video came from Yle, Kiureli still had some interesting thoughts: "In our music, there is the opposites of hot bhangra beats from Punjab/India and the melancholic mentality of Finland. And I would say he bingo showcases that low-key side of Finnish psyche in a rather "kaurismäki-esque" style.". Kaurismäki-esque, this is an interesting point. Is there some-

thing minimalist about bingo? Of course, a game of luck that can be enjoyed with a beer, played in relative silence, with clear and indisputable rules, where every player has their own personal space. Well this does sound like the stereotypical Finnish dream. Bingo-maisteri Jenni (Kemi) agrees somewhat: "Menisköhän se samaan kastiin karaoken kanssa? Vaikkei bingo tai karaoke ole lähtöisin Suomesta niin jotenkin ne kai liitetään suomalaisuuteen!".

What could be better when playing with the balls, a dildo of course! This brings me onto my final section, 'Bingo of the future'. The future hasn't fully arrived in Finland yet, most of you seem to tell me 'the future' is usually around ten-years late here anyway. That said, we are getting a taste of it, that taste being of 'dildo bingo'. Pertti Mäki has been calling since 2013 following some successful nights in the bars of Punavuori, but in 2016 he had the idea to incorporate dildos. Mäki spoke to me about the moment it really took off: "DildoBingo was held in Kallion Kirjasto available for any regardless of age, sex or anything limiting. The event had a queue of hundreds of meters with no chance of everyone being admitted...". Who knew Helsinkiens had this much love for sex toys and bingo! Since the partnership between DildoBingo and kaalimato.com over 70000 of the useful tools have been sold!

Mäki left me with some rather wise words, admittedly about DildoBingo, but I think it applies to the standard variant: "The game is in no way restricted by geography, race or class; it's for anyone ready to have fun with an unprejudiced mind and a sense of humour.". But the wisest words of all have to come from Viking Line (in partnership with Paf): "Bingo is the game for everyone - no matter the age. Age limit: 18+".

LINKS

Translation of Law

finlex.fi/en/laki/kaannokset/2001/en20011047.pdf

Play Online with a Bingo Maisteri

bingoon.fi/front/en/hompage/

Translation of Law

finlex.fi/en/laki/kaannokset/2001/en20011047.pdf

Dildo Bingo

facebook.com/dildobingo/

Midsummer Bingo

varusteleka.com/en/page/midsummer-bingo/24765

Shava

facebook.com/shavaofficial/

History

<http://www.uiah.fi/designpilot/english/history.html>

I was a little taken aback to discover the 'bingo polisi'. Now, I doubt there are armed bingo officers hunting down anyone that dares to spin their balls without filling in their 'Bingotilityslo-make' AND 'Bingolupahakemus' forms

The future hasn't fully arrived in Finland yet, most of you seem to tell me 'the future' is usually around ten-years late here anyway. That said, we are getting a taste of it, that taste being of 'dildo bingo'.

